

Tüm Vedalar Hazin Doludur

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Ağustos 2013

Niye veda eder ki insan... İsteyerek mi, zorunlu olduğu için mi ya da istenmediğinden mi... Herkesin yanıtı farklı olabilir, ama zordur vedalar. Hele ki, bir mekân ise terk edilen, çok sevdiğiniz bir yer, ya da topluluk ise; daha da zordur.

Bulduğumuz yeri yaşanır kılan, çevremizdekilerdir, kısaca insandır. Ve oluşan zincirdeki halkalardan her biridir, oraya ait kim varsa. Ama zaman gelir, aidiyet duygusu çürümeye başlar, halkalardan biri kopmaya yüz tutar; bir sağdan, bir soldan çekiştirilirsiniz. Emekleriniz heba olur, görmezden gelirsiniz, beklentileriniz hüsrarla sonuçlanır ve uzaklaşmak istersiniz.

Arkanıza dönüp gitmek kolay gözüксе de, aslında en zoru, en acı verici olanı terk edip gitmektir. Hele ki hala umutlarınız varsa. Kaçacak yer kalmaz, köşeye kısıtılmış bir halde, seçeneksiz kalırsınız. Onca muhalif karşısında, gücünüz kalmaz. Eğer ki, o bütünün bir parçası değilseniz, tutunacak tüm dallar kırılır. Sebebiyetiniz, adeta bir gölge gibi hissedilir ve size de akseder bu duygu.

Aslında her veda koca bir yanılgıdır özünde ve zafer sizin değil geride kalanların kazandığı bir ödüldür. Kaç kaç, nereye kadar kaçır bir insan, hele ki bu, bir alışkanlık halini aldıysa; yalnızlık sizi bir gölge gibi takip eder.

Ettiğiniz her veda, size bir başlangıç gibi gözükebilir ama aslında, yenilginin bir iz düşümüdür hayatınıza ve başarısızlığın da bir göstergesidir aynı zamanda. İnsan olmanın külfetidir, duyarlı olmanın yüklü faturasıdır her veda ve isteklerinizin nihayetidir.

Farklı kalıplara girmek gerekebilir zaman zaman ya da olduğunuzdan farklı görünmeniz istenebilir: Basit gözüксе de farklı rollere bürünmek, çoğu insan bunu tercih etmeyebilir. Sonuçta, bir tercih meselesidir, olduğu gibi gözükmek ya da farklı kalıplara girmek.

Aynalardan korkarsınız, ya, hesap sorarsa bu sahte görüntüye diye.

Bazen de, tepkileriniz ya da tepkisizliğiniz kabul görmeyebilir: Her halükarda, ağızla kuş tutsanız yaranmazsanız.

Herkesin odaklanma noktası ve tarzı farklıdır. Bazıları başarıya odaklıyken, bazılarının da başarıya tahammülü yoktur. Kim bilir, belki de gizlediği gerçeklerin tokat gibi yüzüne vurulmasından korkanlar da vardır. İşte, bu gibi ortamlarda barınmak zordur ve kaçışı başlar insanın; suç ondaymış gibi, aslında buna sebebiyet verenler maskelerinin ardında gizlenip, mutluyu oynarken, zafer çığlıkları yükselir.

Yaşanılan haksızlıklar, zayıfların tahammülsüzlüğü ve kaçınılmaz son...

Ya da; görmezden gelinen her ne varsa: Kişiyeye dair ya da gruba dair; belki de savaşıyan egolar, gösterilmeyen hassasiyet, psikolojik baskı ya da kifayetsiz kimlikler...

Kimse isteyerek vedalaşmaz ya da kolaylıkla kabul etmez. Sonlar hazindir, geride kalan her ne ise acı verir terk edip gidene ve hayatının sonuna kadar da hep bir yerleri sızlar içinde...

Yaşayan bilir...

Mutluluklarınızın daim olması dileğimle, hazin vedalar uzak olsun size...